

Και αὐτὸς ὁ Δημοσθένης, ἀνὴρ τοσοῦτον εὐφυῆς καὶ ἀνεπτυγμένος, δὲν ἐδίστασε νὰ προφέρῃ τὸν ἰσχυρισμόν, ὅτι βασανισθέντες δοῦλοι οὐδέποτε ἐξηλέγχθησαν ψευδομαρτυρήσαντες! — Καὶ ἡ ἀλογία αὕτη ἴσχυε παρὰ πᾶσι τοῖς Ἀθηναίοις ὡς δόγμα. — Ὅσακις δύο πολῖται εἶχον πρὸς ἀλλήλους δικαστικὴν τινα ἔριδα, τότε ὁ ἐνάγων, διὰ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τοὺς ἰσχυρισμούς

του, ἔλεγεν ὅτι εἶνε πρόθυμος νὰ παραδώσῃ τοὺς δούλους εἰς τὴν βάσανον· ἢ ἐπρότεινε εἰς τὸν ἐναγόμενον νὰ παραδώσῃ αὐτὸς τοὺς δούλους του. Δι' ἀμφοτέρα ταῦτα τὰ «νομικὰ μέσα» ὑπῆρχον ἰδιαίτεροι ὅροι, ὑπῆρχε δὲ μάλιστα καὶ ἰδιαίτερος πρὸς τοῦτο ἀνακριτής, βασανιστὴς καλούμενος, ὅστις διηύθυνε τὴν ὅλην ὑπόθεσιν μετὰ τὴν σπουδαιότητα μεγάλου ἱεροδικαστοῦ.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΠΑΡΑΔΟΞΟΝ ΣΥΜΒΑΜΑ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΤΖΕΚΥΛ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΑΙΔ.

Υπὸ ROBERTΟΥ ΛΟΤΔΟΒΙΚΟΥ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ.

(Συνέχεια.)

«Ὁ Τζέκυλ εἶνε ἐπίσης ἄρρωστος» εἶπεν ὁ Οὐττερσον, «μήπως τὸν εἶδες;»

Ἐκφρασις ἀπεριγράπτου τρόμου ἐφάνη εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Λάννου. Ἀνεσηκώδη τρέμων καθ' ὅλα του τὰ μέλη, καὶ ἐκτείνων τὴν χεῖρα, ὡς ἂν εἰ προσεπάθει ν' ἀποδιώξῃ ἀόρατόν τι φάντασμα, ἐφώνησε μετὰ τρέμουσαν φωνήν. «Μὴ ἀναφέρῃς πλέον αὐτὸ τὸ ὄνομα ἐπὶ παρουσίᾳ μου· δὲν θέλω πλέον νὰ τὸ ἀκούσω, δὲν θέλω πλέον νὰ ἰδῶ τὸν ἄνθρωπον — εἶνε πεθαμένος δι' ἐμέ, πεθαμένος διὰ πάντα.»

«Ὅχι δὰ ἐστὶ!» εἶπεν ὁ Οὐττερσον μετὰ μακρὰν σιγὴν. «Εἴμεθα καὶ οἱ τρεῖς παλαιοὶ φίλοι, Λάννου, καὶ δὲν θ' ἀποκτήσωμεν πλέον νέους φίλους. Τί εἰμπορῶ νὰ πράξω ὅπως σὰς συμφιλιώσω;»

«Δὲν εἰμπορεῖς νὰ πράξῃς τίποτε,» εἶπεν ὁ Λάννου. «οὔτε σὺ οὔτε ἄλλος κανεὶς· πῆγαίνε νὰ τὸν ἐρωτήσῃς τὸν ἴδιον.»

«Δὲν θέλει νὰ με ἰδῇ,» εἶπεν ὁ δικηγόρος.

«Δὲν μοῦ φαίνεται παράδοξον. Ὅταν ἀποθάνω, θὰ ἔλθῃ ἡ κατάλληλος ὥρα νὰ τὰ μάθῃς ὅλα, Οὐττερσον. Ἐν τῷ μεταξύ, ἐν ὅσῳ ζῶ ἀκόμη, σὲ παρακαλῶ νὰ ἔρχεσαι συχνὰ νὰ με βλέπῃς, ἀλλὰ με τὸν ὅρον, νὰ ὁμιλῶμεν περὶ ἄλλων πραγμάτων. Ἄν αὐτὸ δὲν σοῦ εἶνε δυνατόν, τότε δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ μὴ ἔρχεσαι, διότι δὲν εἰμπορῶ νὰ τὸ ὑποφέρω πλέον.»

Εὐθὺς ὡς ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του ὁ Οὐττερσον, ἐκάθισε καὶ ἔγραψεν ἀμέσως μίαν μακρὰν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν δόκτωρα Τζέκυλ, ἐν ᾗ παρεπονεῖτο ὅτι τῷ ἀπηγορεύθη ἡ εἴσοδος ἐπανειλημμένως. Προσέτι δὲ παρεκάλει αὐτὸν νὰ τῷ ἐξηγήσῃ τὴν ἀπροσδόκητον διάρρηξιν τῆς φιλίας πρὸς τὸν Λάννου. — Ἡ ἀπάντησις ἦλθε ταχέως, τὴν ἐπομένην ἡμέραν: μακρὰ συγκεχυμένη ἐπιστολή, πλήρης πάθους καὶ συγκινήσεως, ἀλλὰ καὶ πλήρης ἀπαισιῶν, ἀκαταλήπτων, ὑπαινιγμῶν. «Ἡ συνδιαλλαγὴ μετὰ τοῦ Λάννου εἶνε ἀδύνατος,» ἔλεγεν ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Τζέκυλ, «δὲν λέγω ὅτι εἶχεν ἄδικον ὁ παλαιὸς μου φίλος, ἀλλ' ἐν τούτοις δὲν δυνάμεθα πλέον νὰ ἐπαινίδωμεν ἀλλήλους. Εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ζῶ ἀπομεμονωμένος. Δὲν πρέπει νὰ θναυμάζῃς, οὔτε νὰ σοῦ κακοφαίνεται, ἂν ἡ θύρα τῆς οἰκίας μου μένει κλεισμένη καὶ εἰς σὲ ἀκόμη. Πρέπει νὰ με ἀφήσῃς ἀνενόχλητον, νὰ βαδίζω εἰς τοὺς σκοτεινοὺς μου δρόμους. Ἐπικρέματα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου τιμωρία καὶ κίνδυνος, τὸν ὅποιον ἐγὼ αὐτὸς ἐδημοῦργησα εἰς ἑμαυτόν, καὶ τὸν ὅποιον ὅμως δὲν πρέπει νὰ γνωρίζῃς.

Ἡμάρτησα βαρέως καὶ τιμωροῦμαι βαρέως. Δὲν ἐπίστευα ποτὲ ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ ὑποφέρῃ τις εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον τόσα βάσανα καὶ τόσους πόνους. Ἐν μόνον πρᾶγμα εἰμπορεῖς νὰ κάμῃς, διὰ νὰ μὴ ἐπαυξήσῃς τὴν δυστυχίαν μου: νὰ σέβεσαι τὴν σιωπὴν μου.»

Ὁ Οὐττερσον ἔμεινε ἀναυδος καὶ ὡσεὶ ἀναίσθητος ἐκ τῆς ἐκπλήξεως, ἅμα ἀναγνοὺς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην. Εἶχε πιστεύσῃ ἀκραδάντως, ὅτι ὁ Τζέκυλ ἀπηλλάγη πλέον ἐντελῶς ἐκ τῆς ὀλεθρίας ἐπιδράσεως τοῦ Ἀῦδ. Εἶδεν ὅτι ἤρχισε νέον ὅλως βίον, ὅτι ἀνέλαβε τὴν γαλήνην καὶ τὴν εὐθυμίαν τῆς ψυχῆς του· τὰ πάντα ἐμειδίαν πρὸς αὐτὸν χαριέντως καὶ παρείχον χρηστὰς ἐλπίδας διὰ τὸ γῆράς του. Καὶ τώρα αἰφνης τὰ πάντα μετεβλήθησαν ἐν ἀκαρεῖ, ἡ ψυχικὴ γαλήνη καὶ εὐδαιμονία τοῦ Τζέκυλ ἐφαίνετο διὰ παντὸς ἀπολεσθεῖσα, ἄνευ ἐλπίδος σωτηρίας.

«Εἶνε παράφρων,» εἶπε καθ' ἑαυτόν ὁ Οὐττερσον. Ἀλλ' ἀναλογιζόμενος τοὺς λόγους τοῦ Λάννου καὶ τὴν θλίβεράν μεταβολὴν ἣν αἰφνηδῶς ὑπέστη κατελαμβάνετο ὑπὸ φόβου, μήπως καὶ ἄλλα φοβερώτερα περιστατικά ἦσαν συνδεδεμένα μετὰ τὸ παράδοξον τοῦτο σύμβαμα.

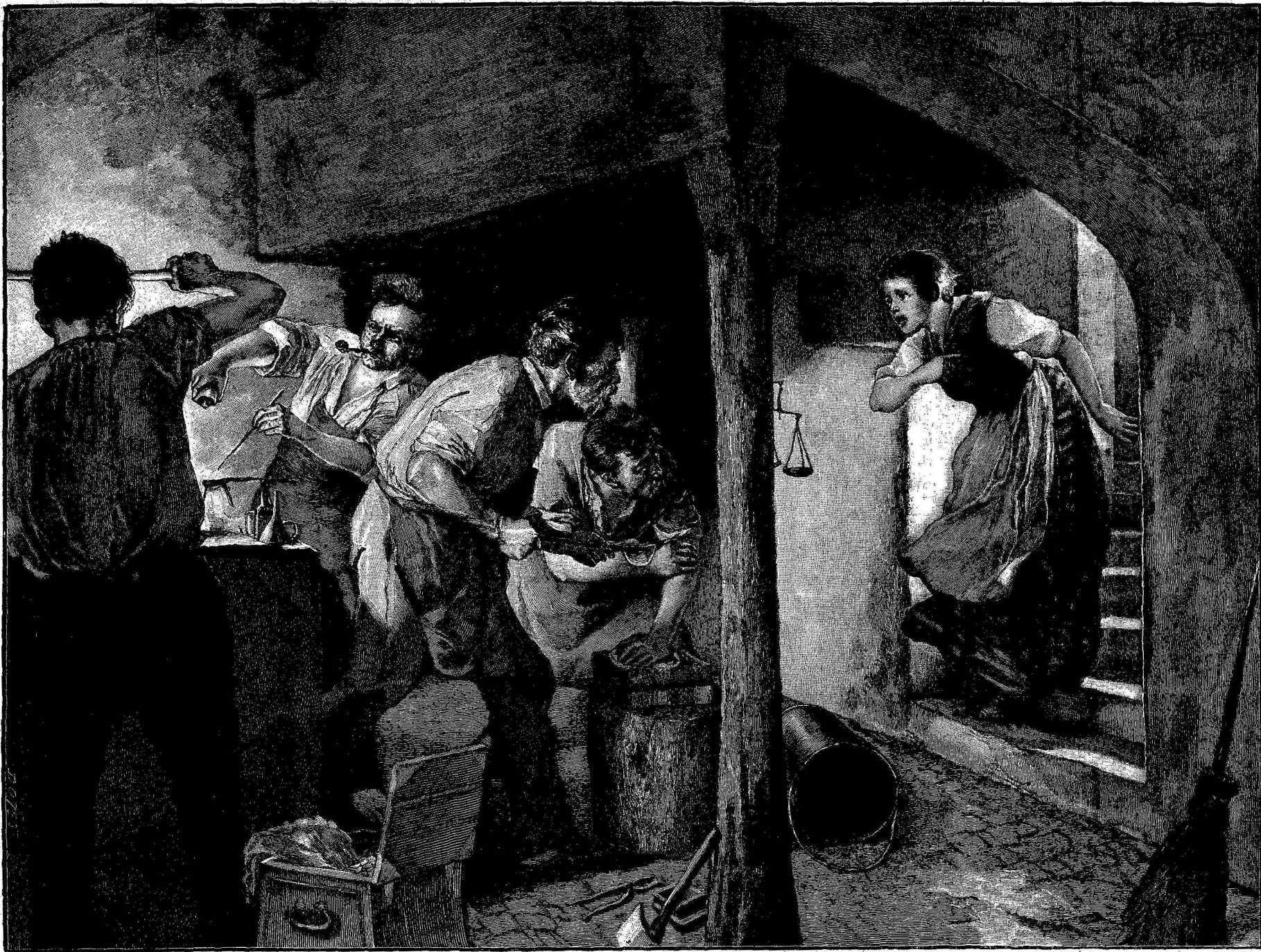
Μετὰ δύο ἐβδομάδας ἔκτοτε ἀπέθανεν ὁ δόκτωρ Λάννου. Τὴν ἐσπέραν μετὰ τὴν κηδεῖαν, ἣν ἠκολούθησε μετὰ βαδυτάτης θλίψεως ὁ δικηγόρος Οὐττερσον ἐκάθητο μόνος ἐν τῷ εὐρυχωρῷ ἐργαστηρίῳ του, ὅπερ ἐφωτίζετο ἀμυδρῶς ὑπὸ μίας μόνης λαμπάδος. Ἐνώπιόν του εὐρίσκετο ἐπὶ τῆς τραπέζης μία μεγάλη καὶ βαρεῖα ἐπιστολή, ἐπὶ τοῦ φακέλλου φέρουσα τὴν ἐπιγραφὴν: «Διὰ τὸν κύριον Ἰωάννην Οὐττερσον μόνον. Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν οὗτος ἀποθάνῃ πρὸ ἐμοῦ, ἡ ἐπιστολὴ νὰ καὶ χωρὶς ν' ἀποσφραγισθῇ.»

Ὁ δικηγόρος ἐφοβεῖτο σχεδὸν νὰ τὴν ἀποσφραγίσῃ.

«Σήμερον ἔθαψα ἓνα καλὸν μου φίλον,» εἶπε καθ' ἑαυτόν «τώρα ἴσως ἐπίκειται καὶ ἡ ἀπώλεια ἐνὸς ἄλλου.»

Ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισεν. Ὁ μέγας φακέλλος ἐμπεριεῖχε μίαν μόνην ἐπίσης ἐπιμελῶς ἐσφραγισμένην ἐπιστολὴν φέρουσαν ἐπὶ τοῦ περικαλύμματος τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν: «Νὰ μὴ ἀνοιχθῇ πρὸ τοῦ θανάτου ἢ τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ Δρ. Ἐρρίκου Τζέκυλ.»

Ὁ Οὐττερσον ἐδυσπίστει εἰς τὰ ἴδια του ὄμματα. Ἐδῶ εὐρίσκετο πάλιν γεγραμμένη ἡ ἀπαισία καὶ ἀπειλητικὴ λέξις «ἐξαφάνις», ἀπαράλλακτα ὅπως ἐν τῇ ἀκατανοήτῳ διαθήκῃ, τὴν ὁποίαν ἄλλως πρὸ πολλοῦ εἶχεν ἀποδώσῃ εἰς τὸν Τζέκυλ. Ἐδῶ πάλιν ἐφαίνετο

ΚΙΒΔΗΛΟΠΟΙΟΙ. Εἰκὼν κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ Otto Bluhm.

συνδεδεμένη με τὸ ὄνομα τοῦ Ἑρρίκου Τζέκυλ ἡ πιθανότης τῆς ἐξαφανίσεως! Ἐν τῇ διαθήκῃ ὅπως δῆποτε ἐξηγεῖτο μέχρι τινὸς βαθμοῦ ἡ θλιβερά αὕτη ὑπόθεσις διὰ τῆς καταράτου ἐπιδράσεως τοῦ Ἀῦδ. Ἀλλ' ἐνταῦτα ἀνεφαίνετο πάλιν ἡ φοβερὰ λέξις, γεγραμμένη ἰδιοχείρως ὑπὸ τοῦ Λάνυον. Τί ἄρ' αὖ γὰρ νὰ ἐσήμεναι; Ὁ δικηγόρος ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἀσεβήσῃ πρὸς τὴν θέλησιν τοῦ Λάνυον καὶ ν' ἀποσφραγίσῃ τὴν ἐπιστολήν, οὐχὶ ἐκ περιεργίας, ἀλλ' ἐν τῇ ἐλπίδι ὅτι ἐμελλεν ἴσως νὰ εὔρῃ ἐν τῇ ἐπιστολῇ μέσον τι πρὸς βοήθειαν τοῦ δυστυχοῦς Τζέκυλ. — Ἀλλ' ἡ αὐστηρά αὐτοῦ εὐσυνειδησία, ὁ σεβασμὸς πρὸς τὴν θέλησιν τοῦ τεθνεώτος πελάτου του, ἡ μνήμη τοῦ παλαιοῦ του φίλου, ὑπερίσχυσαν καὶ ἐμπόδισαν αὐτόν. Μὲ βαρύνον καὶ τεθλιμμένην τὴν καρδίαν ἠνέωξε τὸ σιδηροῦν ἐρμάριον καὶ ἐναπέθηκε τὴν ἐπιστολήν εἰς αὐτό.

Ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ἐκείνης ὁ Οὐττερσον ἐκυριεύθη ὑπὸ ἀσυνήθους τινὸς συναισθήματος. Ἦσθάνετο ἀνεξήγητόν τινα ἀποστροφὴν, ἀνέκφραστόν τινα φόβον πρὸς τὸν Τζέκυλ καὶ δὲν ἐπεθύμει νὰ τὸν ἴδῃ μόνον. Ἠγάπα μὲν αὐτόν εἰσέτι μὲ τὴν αὐτὴν ἀγάπην καὶ τὸν ἐσυλλογίζετο ἀκαταπαύστως, πάντοτε ὅμως μετὰ τινος ἀνεκφράστου φόβου. Ἐπῆγαινε συχνάκις εἰς τὴν οἰκίαν του διὰ νὰ πληροφορηθῇ περὶ αὐτοῦ, πάντοτε δὲ ἡσθάνετο ποῖαν τινα ἀνακούφισιν ὁσάκις ὁ ὑπὸ τῆς Παῦλος ἔδιδεν αὐτῷ τὴν συνήθη ἀπάντησιν: «Ὁ κύριος Δόκτωρ δὲν δύναται νὰ δεχθῇ κανένα». Τῷ ἦτο μᾶλλον εὐάρεστον νὰ συνδιαλέγεταί ἐπὶ τινα λεπτὰ τῆς ὥρας μὲ τὸν γηραιὸν ὑπὸ τῆς παρὰ τῇ θύρᾳ, πλησίον τῆς ἀνοικτῆς καὶ πλήρους ἀνθρώπων πλατείας, παρὰ νὰ εἰσέρχεται εἰς τὴν ἔρημον καὶ σκοτεινὴν οἰκίαν, ἐν ἣ ὁ δυστυχὴς κάτοικος ἔζη ἐν ἐκουσίᾳ αἰχμαλωσίᾳ.

Καὶ αἱ εἰδήσεις, ὅσας ἔδιδεν ὁ Παῦλος, δὲν ἦσαν τοιαῦται ὥστε νὰ καθησυχάσωσι τὸν δικηγόρον. Ὁ Δόκτωρ Τζέκυλ ἔμενε πάντοτε ἐγκεκλεισμένος καὶ δὲν ἐφαίνετο σχεδὸν ποτέ. Ἔμενεν ἀπὸ πρωῒας μέχρι ἐσπέρας ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ του, ἐνθα ἐνίστε καὶ διενυκτέρευε.

«Φαίνεται νὰ ἔχη μεγάλην λύπην» ἔλεγεν ὁ Παῦλος, «δὲν ὁμιλεῖ σχεδὸν ποτέ, μᾶς ἀποφεύγει ὅλους· δὲν ἀναγινώσκει τίποτε. Πολὺ μεγάλο βάρος φαίνεται νὰ ἔχη στὴν καρδίᾳ του.»

Ὁ Οὐττερσον εἶχε τὸσον συνειδήσιν τὰς θλιβεράς ταύτας εἰδήσεις, ὥστε προϊόντος τοῦ χρόνου αἱ ἐπισκέψεις του εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην ἐγίνοντο ὀλονὲν σπανιώτεραι.

VII.

Κατὰ τὸ ἀπόγευμα μιᾶς κυριακῆς ὁ Οὐττερσον καὶ ὁ Ἐνφειλδ περιπατοῦντες ὡς συνήθως ἐπέρασαν πάλιν διὰ τῆς μικρᾶς καὶ στενῆς ὁδοῦ. Ὅτε ἔφθασαν εἰς τὴν ὀπισθίαν θύραν, ἐσταμάτησαν ἀμφότεροι ὡς ἐκ συνήματος.

«Λοιπὸν,» εἶπεν ὁ Ἐνφειλδ «ἡ ἱστορία τοῦ Ἀῦδ ἐτελειώσε. Δὲν θὰ τὸν ἴδωμεν ποτὲ πλέον.»

«Ἐλπίζω» ἀπήντησεν ὁ Οὐττερσον «ὅτι δὲν θὰ τὸν ἐπανίδωμεν πλέον. Σοὶ διηγήθην ποτέ, ὅτι τὸν εἶδον μίαν φορὰν καὶ ὅτι μοι ἐνέπνευσε τὴν αὐτὴν ἀπέχθειαν ὅπως καὶ εἰς ἐσέ;»

«Τὸ πιστεύω,» ἀπήντησεν ὁ Ἐνφειλδ. «Ἀλλως τε θὰ μὲ ἐδεώρησες πολὺ ἀνόητον διότι δὲν ἤξευρα, ὅτι ἡ θύρα αὕτη ἄγει εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Δρ. Τζέκυλ. Κατὰ μέγα μέρος ὀφείλω εἰς σέ τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην.»

«Ἀλήθεια; Αὐτὸ δὲν τὸ ἤξευρα» ἀπήντησεν ὁ Οὐττερσον. «Ἀλλ' ἀφοῦ ἅπαζ εὐρισκόμεθα ἐδῶ, ἅς ὑπάγωμεν εἰς τὸν ὀπισθεν δρομίσκον νὰ παρατηρήσωμεν τὰ παράθυρα. Πρέπει νὰ σοῦ ὁμολογήσω ὅτι αἰσθάνομαι μεγάλην ἀνησυχίαν διὰ τὸν δυστυχὴ Τζέκυλ· νομίζω ὅτι πολὺ θὰ χαρῇ ἂν μᾶς ἴδῃ πλησίον του, ἔστω καὶ ἔξω εἰς τὸν δρόμον.»

Ὁ στενὸς δρομίσκος ἦτο ὑγρὸς καὶ ψυχρὸς. Ἄν καὶ ὁ οὐρανὸς ἦτο εἰσέτι λαμπρὸς ἐκ τοῦ θερμοῦ φωτὸς τοῦ ἡλίου, ἐνταῦθα ἐπεκράτει ἀπαίσιόν τι σκιάφως. — Τὸ μεσαῖον ἐκ τῶν τριῶν παραθύρων ἦτο κατὰ τὸ ἥμισυ ἀνοικτόν, καὶ παρ' αὐτῷ ἐφάνη καθήμενος, μὲ ἔκφρασιν ἀπελπισμοῦ καὶ ἀπείρου θλίψεως, ὡς εἰς θάνατον καταδικασμένος, ὁ Δόκτωρ Τζέκυλ.

«Αἱ, Τζέκυλ! Τί κάνεις; Πῶς εἶσαι;» ἐφώναζεν ὁ Οὐττερσον.

«Αἰσθάνομαι μεγάλην ἀδυναμίαν, Οὐττερσον» ἀπεκρίθη ὁ Τζέκυλ μὲ ἀσθενῆ φωνήν, «μεγάλην ἀδυναμίαν. Δόξα τῷ Θεῷ, δὲν θὰ διαρκέσῃ πολὺ αὕτη ἡ ζωή.»

«Ἀνοησία!» ἐφώναζεν ὁ δικηγόρος· «μένεις πάρα πολὺ στὸ σπῖτι κλεισμένος. Ἐπρεπε νὰ κινηθῇς περισσότερον. Ἐλα ἔξω γρήγορα. Φόρεσε τὸ καπέλλο σου καὶ ἔλα νὰ κάμουμε ἕναν καλὸ περίπατο. Αὐτὸς ἐδῶ εἶνε ὁ ἐξάδελφός μου — κύριος Ἐνφειλδ — ὁ κύριος Δόκτωρ Τζέκυλ. Ἐλα λοιπὸν γρήγορα. Σὲ περιμένομεν.»

«Εἶσαι πολὺ καλός, Οὐττερσον, πάρα πολὺ καλός. Σὲ εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας, ἀλλὰ μοῦ εἶνε ἀδύνατόν νὰ ἔλθω. Θὰ σᾶς παρεκάλουν, σὲ καὶ τὸν κύριον Ἐνφειλδ, νὰ ἔλθετε ἐδῶ μέσα εἰς τὴν κατοικίαν μου, ἀλλὰ τὸ δωμάτιον εἶνε εἰς τοιαύτην κατάστασιν, ὥστε δὲν δύναμαι νὰ σᾶς δεχθῶ.

«Λοιπὸν» εἶπεν ὁ εἰλικρινὴς Οὐττερσον «δὲν μᾶς μένει ἄλλο, παρὰ νὰ σταματήσωμεν ἐδῶ καὶ νὰ ὁμιλήσωμεν ὀλίγον ἐξ ἀποστάσεως.»

«Αὐτὸ ἀκριβῶς ἤθελα κ' ἐγὼ νὰ σᾶς προτείνω» ἀπήντησεν ὁ Τζέκυλ. Ἀλλὰ μόλις ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας, τὸ ἐλαφρὸν μεϊδιάμα, ὅπερ εἶχε φαιδρύνῃ ἐπὶ μίαν στιγμὴν τὸ ὥχρον πρόσωπόν του, ἠφανίσθη αἰφνίς· καὶ τοιαύτη ἔκφρασις ἀπεριγράπτου φόβου καὶ τρόμου ἐξεδηλώθη εἰς τὰ χαρακτηριστικά του, ὥστε τὸ αἷμα ἐπάγωσεν εἰς τὰς φλέβας τοῦ Οὐττερσον καὶ τοῦ Ἐνφειλδ. Τοῦτο διήρκεσε μίαν μόνον στιγμὴν, διότι τὸ παράθυρον ἀμέσως ἐκλείσθη — ἀλλ' αὕτη ἡ στιγμή ἦτον ἀρκετὴ. Οἱ δύο κύριοι ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τοῦ παραθύρου σιωπηλοί, καὶ μόλις ὅτε ἔφθασαν εἰς μεγάλην τινὰ καὶ πλήρη ἀνθρώπων ὁδόν, ἔλαβον τὸ θάρρος νὰ ἀναβλέψωσι πρὸς ἀλλήλους. Ἦσαν ἀμφότεροι κἄτωχοι, καὶ παρετήρουν ἀλλήλους τεταραγμένοι καὶ φρίκτοντες.

«Ὁ Θεὸς νὰ τὸν συγχωρήσῃ, Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς συγχωρήσῃ ὅλους!» εἶπεν ὁ δικηγόρος συγκεκινημένος.

Ὁ κύριος Ἐνφειλδ ἐκίνει βραδέως τὴν κεφαλὴν· εἶτα δὲ ἀπῆλθον ἀμφότεροι οἵκαδε ἐν σιωπῇ.

VIII.

Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ ταῦτα ἐκάθητο ὁ Οὐττερσον μετὰ τὸ δεῖπνον μόνος παρὰ τῇ θερμάστρᾳ, ὅτε αἰφνης εἰσῆλθεν ὁ ὑπὸ ὑπέρτης τοῦ Τζέκυλ Παῦλος. —

«Διατί τόσον ἄργά ἐδῶ; τί τρέχει;» ἠρώτησεν ὁ Οὐττερσον, καὶ παρατηρήσας ἀκριβέστερον τὸν ὑπέρτην, «Δί' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, Παῦλε» ἀνεφώνησε, «τί συνέβη; τί ἔχετε; εἶσθε ἄρρωστος; μήπως ὁ δόκτωρ κινδυνεύει;»

«Κύριε Οὐττερσον» εἶπεν ὁ γηραιὸς ὑπέρτης, «στὸ σπίτι μας συμβαίνει κάτι τι παράδοξον, ἀκατάληπτον.»

«Καθήσατε, Παῦλε» εἶπεν ὁ δικηγόρος, «πιέτε ἕνα ποτήρι κρασί· εἶσθε ὅλως διόλου ταραγμένους. Τί συμβαίνει;»

«Εἰξεύρετε πῶς ζῇ ὁ κύριος Δόκτωρ» ἀπήντησεν ὁ Παῦλος, «εἰξεύρετε, ὅτι μένει κλεισμένος ὁλοκλήρους ἐβδομάδας εἰς τὸ ἐργαστήριόν του καὶ δὲν τὸν βλέπει κανεὶς. Τώρα εἶνε πάλιν κλεισμένος, καί, — μὰ τὸν παντοδύναμον Θεόν, κύριε Οὐττερσον, κάτι φοβερό μυστήριον συμβαίνει 'στὸ σπίτι μας. Ἐγὼ φοβοῦμαι!»

«Διατί φοβεῖσθε; Εἰπέτε μου τί τρέχει;»

«Εἶνε τώρα περισσότερο ἀπὸ μιὰ ἐβδομάδα ὅπου μ' ἔχει κυριευμένον αὐτὸς ὁ φόβος. Κάτι φοβερό πρᾶγμα συμβαίνει 'στὸ σπίτι. Δὲν ὑποφέρω πλέον. Θὰ πεθάνω ἀπὸ τὸ φόβο μου.»

Ὁ Οὐττερσον παρετήρησε τὸν γηραιὸν ὑπέρτην μετ' ἐκπλήξεως καὶ μετὰ οἴκτου. Ὁ ἀνὴρ ἦτο προφανῶς μεταβεβλημένος τὴν ὄψιν· ἦτο κάτωχρος, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐξέφραζον πράγματι αἰσθημὰ τι φόβου καὶ τρόμου. Οὐδὲ κἂν νὰ κυττάζῃ τὸν δικηγόρον εἰς τὸ πρόσωπον ἔλαβε τὴν δύναμιν, ἀλλ' ἐκράτει τὸ ποτήριον ἐν

τῇ χεὶρί, χωρὶς νὰ δοκιμάσῃ οὔτε κἂν τὸν οἶνον, καὶ εἶχεν ἀκίνητα τὰ βλέμματα καὶ σκοτεινὴν τὴν ὄψιν.

«Κάτι φοβερό πρᾶγμα θὰ συμβαίνει 'στὸ σπίτι,» ἐπανελάμβανε μὲ ὑπόκωφον φωνήν.

«Φαίνεται ὅτι ἔχετε πάντα λόγον νὰ φοβῆσθε» εἶπεν ὁ Οὐττερσον «ἀλλ' εἰπέτε μου ἀκριβῶς, τί συμβαίνει.»

«Κύριε,» εἶπεν ὁ Παῦλος μὲ τρέμουσαν φωνήν «πρόκειται περὶ κακουργήματος — περὶ δολοφονίας!»

«Περὶ κακουργήματος;» ἐφώναζεν ὁ δικηγόρος, ὅστις τώρα ὡσαύτως κατελήφθη ὑπὸ φόβου καὶ τρόμου, «περὶ κακουργήματος; Πρὸς Θεοῦ, εἰπέτε μου τί συμβαίνει!»

«Δὲν τολμῶ,» ἀπήντησεν ὁ Παῦλος «ἐλάτε 'στὸ σπίτι, καὶ βεβαιωθῆτε μὲ τὰ ἰδιά σας μάτια.»

Ὁ Οὐττερσον ἠγέρθη, ἔλαβε τὸν πλὸν του, καὶ ἐξῆλθε μετὰ τοῦ Παύλου δρομαῖος.

Ἦτο τρικυμιώδης, ψυχρὰ ἐσπέρα Μαρτίου. Ἐλαφρὰ καὶ διαφανὴ νέφη ἐφέροντο ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἐλαυνόμενα ἀνὰ τὸν οὐρανόν, καλύπτοντα ἀλληλοδιαδόχως τὸ ψυχρὸν τέταρτον τῆς σελήνης. Ὁ σφοδρὸς καὶ παγετώδης ἀνεμὸς ἀνεσήκωνε στρόβιληδὸν μεγάλα νέφη κονιορτοῦ· ἦτο σχεδὸν ἀδύνατον ν' ἀνοιζῇ τις τὸ στόμα του διὰ νὰ ὁμιλήσῃ. Ὁ αὐτὸς ἀνεμὸς ἐφαίνετο ἀποδιώξας καὶ τὸν τρόπον τινὰ σαρώσας ἐκ τῶν ὁδῶν τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ Οὐττερσον ἔλεγε κατ' ἐαυτόν, ὅτι οὐδέποτε εἶδε τὸ μέρος τοῦτο τῆς πόλεως τόσον ἔρημον, ὅσον τὴν ἐσπέραν ταύτην. Καὶ οὐδέποτε ἠσθάνθη τόσον ζωντανῶς τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ βλέπῃ ἀνθρώπους, ὅσον τὴν ὥραν ταύτην. Αὕτη ἡ ἐρημία ἐπηρῶσε τὸ ἀπαίσιον συναισθημα, ὅπερ συνέσφιγγε τὴν καρδίαν του ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ μεγάλου τινὸς δυστυχήματος. (Ἔπεται συνέχεια.)

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕΤ' ΑΛΛΗΛΩΝ.

Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἑρμάννου Χάιζερ.

(Συνέχεια.)

Ἐκτοτε παρήλθον ἕξ μῆνες. Ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ ἐκράτει εἰς χεῖρας μίαν ἐπιστολήν, τὴν ὅποιαν ἤδη κατὰ τρίτην φορὰν ἀνεγίνωσκεν ὑπὸ μεταβαλλομένης ἐντυπώσεως. Ἡ ἐπιστολὴ εἶχεν ὡς ἑξῆς:

Προσφιλεστάτη μοι, ἀληθιμόνῃς Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ!

Μὲ τὴν πρόσρην ταύτην ἀποτείνομαι πρὸς ὑμᾶς, καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μοι δώσητε ὀλίγων στιγμῶν ἀκρόασιν.

Ὅτε πρὸ τινων μηνῶν σᾶς ἀπεχαιρέτισα καὶ ἀνεχώρησα, τὰ πάντα περὶξ μοι ἐφάνησαν νεκρά καὶ ἔρημα, διότι ἡ ἀπάντησις, τὴν ὅποιαν μοι ἐδῶκατε εἰς τὴν ἐρώτησίν μου, ἦτο δι' ἐμὲ πικροτέρα καθαρὰς ἀρνήσεως. Σᾶς ἠρώτησα, ἂν θέλετε νὰ γίνετε ἰδική μου. Σεῖς δὲ μοι ἀπηντήσατε: «Δὲν δύναμαι σήμερον νὰ σᾶς εἶπω οὔτε ναι οὔτε ὄχι. Τοιαῦτα σοβαρὰ καὶ νέα σχέδια δὲν δύναμαι νὰ συλλάβω ὑπὸ τὰς ζωντανὰς εἰσέτι ἐντυπώσεις τοῦ φοβεροῦ συμβάντος, ὅπερ μὲ ἐπλήξε. Ἐκ τούτου δύνασθε νὰ ἐννοήσητε ὅτι συνεπάδουν πράγματι πρὸς τὸν πατέρα σας, προσέτι δὲ ἐννοεῖτε ὅτι δὲν εἰμπορῶ νὰ σᾶς δώσω τὴν καρδίαν μου μὲ ὅμοια αἰσθήματα.» Ἐπειτα ὁμιλήσατε περὶ τοῦ χαρακτήρος μου καὶ μὲ ἐτιμήσατε διὰ τῆς καλῆς ἰδέας, τὴν ὅποιαν εἶχετε περὶ ἐμοῦ. Μοὶ εἶπατε ὅτι εἰμαι ἱκανὸς νὰ καταστήσω χιλιάδας ἀνθρώπων εὐτυχεῖς, περὶ τοῦ ἑαυτοῦ σας ὅμως εἶχετε ἀμφιβολίας, διότι οἱ χαρακτήρες ἡμῶν ἔχουσι πάρα πολὺ μεγάλην συγγένειαν.

Ἡ ὑπόληψις τὴν ὅποιαν εἶχα πρὸς ὑμᾶς ἐπηρῶθη ἐτι μᾶλλον, ὅτε σεῖς ἡ ἰδία περιεγράψατε τὸν χαρακτήρα σας μετὰ πάσης εὐλικρινείας. Ἡ εἰκὼν, τὴν ὅποιαν μοι ἐδῶκατε περὶ τοῦ χαρακτήρος σας, ἀδυνατῶ μὲν νὰ πιστεύω ὅτι ἦτο ἐπιτυχής, μοὶ ἀπέδειξεν ὅμως ὅτι εἶσθε ἀληθινὴ φύσις.

Καὶ αὐτὰί αἱ ἀρεταὶ σας μοὶ εἶναι ὑπὲρ πᾶν ἄλλο προσφιλεῖς. Τώρα δέ, μετὰ τὸ μακρότατον δι' ἐμὲ καὶ πλήρες ἀγώνων διάστημα,

ὅπερ διέρρευεν ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου, ἀποτείνομαι πάλιν πρὸς ὑμᾶς διὰ τελευταίαν φορὰν καὶ σᾶς ἐρωτῶ, ἂν θέλετε νὰ γείνητε σύζυγός μου.

Θεωρῶ περιττὸν νὰ σᾶς ὑποσχεθῶ καὶ νὰ σᾶς ὀρκισθῶ ὅτι πᾶσα μοι προσπάθεια θὰ τεινῇ εἰς τὸ νὰ σᾶς κάμω εὐτυχῇ. Τὸ καθήκόν μου τοῦτο μοὶ ἐπιβάλλει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ σᾶς κάμω ἐνταῦθα καὶ μίαν ὁμολογίαν, τὴν ὅποιαν ἕως τώρα εἰς οὐδένα, οὐδὲ εἰς αὐτοὺς τοὺς μακαρίτας γονεῖς μου, ἐτόλμησα ν' ἀνακοινώσω: Ἡ γυνή, περὶ τῆς ὁποίας ἐπανειλημμένως σᾶς ὁμιλήσα, ἡ ὁποία ἔφερε τὸ ὄνομά σας, καὶ τῆς ὁποίας ἡ εἰκὼν ἦτο τόσον συγγενὴς πρὸς τὴν ἰδικήν σας, ἦτο σύζυγός μου. Ἀπέθανε πρὸ ἐτῶν. Ἐν μικρὸν κοράσιον, τὸ ὅποιον μᾶς ἐγεννήθη, ἦτο μέχρι τοῦδε τὸ μόνον ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης μου καὶ τὸ κέντρον τοῦ βίου μου.

Σᾶς παρακαλῶ δέ, νὰ σταθμίσετε καὶ νὰ ἐξετάσετε μετὰ πάσης εὐσυνειδησίας τὴν καρδίαν σας, ἂν εἰμπορῇ νὰ ἀγαπήσῃ τὸ κοράσιον τοῦτο. Ἡ ἀγάπη μου πρὸς τὸ μικρὸν τοῦτο πλάσμα εἶνε διάφορος, ἀλλὰ δὲν εἶνε μικροτέρα τῆς ἀγάπης ἣν τρέφω πρὸς σᾶς.

Ἄν ἀποφασίσετε νὰ γίνετε σύζυγός μου, μὴ φοβηθῆτε — ὅτι ὁ κόσμος θὰ σᾶς κατακρίνῃ. Ἄν θέλετε νὰ ζήσετε μαζὶ μου ἐν Ἀγγλίᾳ ἡ εἰς ἄλλο τι μέρος, εἴτε προσωρινῶς εἴτε διὰ παντός, θὰ συμμορφωθῶ προθύμως πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν σας. Ἐγώ, ἀφ' ὅτου ἐπανεῖδον τὴν γενέθλιον χώραν, ποθῶ αὐτὴν διακαῶς. Τὸ Δρόννιγχοφ μοὶ φαίνεται ὑπαιότατος τόπος, διὰ νὰ εἰνέ τις εὐτυχής — καὶ αὕτη ἡ φύσις τοῦ τόπου φαίνεται κατάλληλος εἰς τὸ νὰ μεταβάλλῃ τὴν θλίψιν εἰς χαρὰν καὶ τὴν χαρὰν εἰς ἀληθῆ εὐδαιμονίαν.

Καὶ τώρα, σᾶς παρακαλῶ, Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ, μὴ με ἀφήσετε περισσότερον ἐν τῇ ἀβεβαιότητι καὶ πιστεύσατε εἰς τὴν εὐκρίνειαν τῶν αἰσθημάτων

τοῦ ὑμετέρου
Καίῳ Βίτσδορφ.